

Eljutni a pokoltól a mennyig

Március 20-án mutatja be a Budapesti Operettszínház Dale Wasserman – Mitch Leigh – Joe Darion *La Mancha lovagja* című musicaljét Vincze Balázs rendezésében, mások mellett Szabó P. Szilveszter, Németh Attila, Kerényi Miklós Máté, Serbán Attila, Peller Anna, Nádasi Veronika és Dancs Annamari főszereplésével. Az előadás látvány és zene tekintetében is egyedi élményt ígér; könnyed formában, ám komolyan beszél az életről, a hitről, harcról, reményről, nemes lelkűségről és tisztaságról. A produkcióról az Aldonzát alakító Nádasi Veronikát kérdeztük.

A számtalan feldolgozásból is kiemelkedik a *La Mancha lovagja* című musical ősbemutatója, amely 1965 novemberében volt a washingtoni Square Színházban, a budapesti bemutatót pedig az Operettszínházban tartották 1971-ben, a címszerepben Darvas Ivánnal. Az Aldonza-szerep – akárcsak a Don Quijote – nagyon összetett. Interjünk még a próbafolyamat legelején készül, de talán már körvonalazódott számodra, hogy mi a megformálásban az egyik legnagyobb kihívás.

N. V.: Aldonza a kezdetekkor nagyon egyszerűnek, nyersnek és erőszakosnak tűnik, az előadás végére pedig éteri lénygé, Dulcinea-ává változik, tehát gyakorlatilag a pokolból a mennyig kell eljutni. A két végpont között óriási az ív, amit bejár, rengeteg dolgon megy keresztül, sok minden változik a lelkében, a gondolkodásában. Szerintem ezt a bizonyos ívet a legnagyobb kihívás megmutatni, illetve azt a „két személyiséget”, amellyel a női főszereplő rendelkezik, s amely egyébként ott van minden nőben – a tiszta Dulcinea és az ösztönösen Aldonza egyaránt része a női attribútumoknak.

Aldonza, bár a testét gyakran felkínálni kényszerül, megveti az őt megkörményező férfiakat, a helyzetéből jó ideig nem képes kilépni. Bizonyos tekintetben hasonlít azokra a nőkre, akik félnék kilépni egy bántalmazó kapcsolatból.

N. V.: A Dulcinea-ává válás pont azt a mérföldkövet is jelenti, amikor egy nő már meri azt mondani, hogy márpedig én ezt nem érdemlem meg. A nők sokszor nem merik képviselni önmagukat egy bántalmazó kapcsolatban. Elhiszik, hogy nem érdemelnek többet, jobbat. Az én figurám, Aldonza is ilyen. Folyton azt mondogatja, hogy neki ez jár, erre a sorsra született, s hogy a körülmények erre predesztinálják. Később aztán megérti, hogy ebből a mértelyező helyzetből ki is lehet lépni, s kezébe veheti sorsa irányítását.

Egyébként sokáig cipeled magad a szerepeidet a civil életben, vagy pedig az a típusú előadóművész vagy, aki könnyen lefejtí magáról a színpadi énjét?

N. V.: Szeretem tudatosan letenni, nem vinni haza a szerepeimet. Ez általában sikerül is, de leginkább előadások után. A próbaidőszakban, amikor nap mint nap nagyon intenzíven át kell lényegülni, mindez nehezebb.

Úgy tudom, hogy a *La Mancha lovagját* nem az eredeti hangnemben szokták énekelni, mert úgy elképesztően nehéz volna.

N. V.: Az eredeti lágéval valóban nagyon nehéz úgy énekelni a dalokat, hogy azok szövegszerűek maradjanak. A *La Mancha lovagja* egyáltalán nem könnyű énekelnivaló, de szerencsére a Budapesti Operettszínházban olyan színész-énekesgárda van, hogy a teátrum megengedheti magának azt, hogy minden dal az eredeti hangnemben hangozzék el. A mi előadásunkban lesz egy megerőszkolász-jelenet, amelyben gyomorból kell üvölnem. Utána meg kell tudni szólalni értékelhető hangon, úgy, hogy annak legyen zenei értéke is, de benne is maradjak a lelkiállapotban. Ez is roppant nagy feladat mind énektechnikailag, mind színészilag.

Vincze Balázs az előadás rendező-koreográfusa, akitől megszokhattuk, hogy formabontó színpadi produkciókat készít a klasszikus művekből.

N. V.: Ahogy említetted is, az interjú még a próbafolyamat elején készül, de az már most látszik és érződik Vincze Balázs és csapata (Erdős Júlia Luca díszlet- és Fekete Katalin jelmeztervező) elmondásából, hogy nem a XVII. századba helyezik a történetet. Egy időtlen teret teremtenek meg, ezzel is hangsúlyozva azt, hogy a *La Mancha lovagja* örök érvényű kérdéseket, morális problémákat feszeget, fontos és tartalmas mondanivalót kínál, amelyek nem függenek tértől és időtől. Különleges jelmezekre, erőteljes látványvilágra számíthatnak a nézők.

Mindez talán abban is segít, hogy a néző el tudjon távolodni olyan ikonikus előadásoktól, mint amilyenben például Szakácsi Sándor játszotta a címszerepet a Pesti Magyar Színházban.

N. V.: Igen. Úgy vélem, hogy hiba lenne, ha mi most valamiféle másolatot készítenénk. Vincze Balázs csapata részéről érezhető az erőteljes törekvés arra nézve, hogy egy nagyon egyedi és időtlen produkció szülessen. ■ JÓNÁS ÁGNES